



DONAN ÜMİDLƏR

Ümidsiz, ümidsiz və cansız idi hər şey.-
Yaşıl rəngli kədər
Ləngər vuran,
ağır gəmi kimi yerindən tərpənən ömür....
Yorulmuş fil gövdəsiydi, qüssənin çöküntüsü.....
Qırmızı sülalədən qalmış qab
Rənglərdən gəlmiş xatirə idi,
Külək hər yerini örtmüşdü, bu sevincin....
Kədər boğazına dolamışdı əllərini, bu ömrün..
Çatlayıb getmişdi, bütün cəhdlər
sevgi dolu bağlamalarda
çürüyüb qalmışdı,
O əşyalar kimi
O əşyalar ki, artıq nə göndərənini
nə alanı qalmışdı....
Portağallar üstünə qara bir xətt çəkmişdi, gövdəm..
Mən öz torpaqlarımdan uzaqda yaşayırdım..
Mən öz ümidlərimdən,
Sevgilərimdən uzaq idim,
Uşaq olarkən itirdiyim əzilmiş gavalıdan
Qara ağac budaqlarından
Ruhumun sevilmiş qadın kimi oxşamaq istədiyi
o qapılardan uzaq idim....
Qara jaketlə ağ qar üstündə addımlayırdım....
Ömür belə keçəcəkdi.....
Solan yapağımı
sevəcək günəş
tapmayacaqdım, heçvaxt....

VİDA

Artıq bezgin və ümidsiz
rəngi qopmuş taxtalar kimi həyata küskün və həvəsiz halda
davam etməkdir, tək yol.....

Yağışdan sonrakı
islanmış torpağın və don tutmuş sevgi ağrısının
ağarmış iztirabıdır, bu.....

Həm də
.....Gələn qatarın səsinə duyduğun ümidin qırılması...
İndi o öz qəfil gəlişiylə üreyinə batmaq üçün yaxınlaşan
qorxunc bir süngü kimidir.....

Çarəsizlikdir.....
adamların gümrahlığında və
yorğunluğunda
gözlərində gördüyüm gülüşdə
Hər şey çarəsizlikdir,

Baxıram -
Tanrının yaratdığı bərbad dünyanı dəyişə bilməyib,
dəli olaraq, sayıqlayan bir yığın canlıdır, hamısı....
Yaşamaq - sayıqlamaqdır.....

Necə bütövləşdiyini,
hər gün necə sonsuzlaşdığını görməkdir, ümidsizliyin.....
Və sən artıq bu zülməti hər şeydən yaxşı görürsən.....
Çox şey bilirsen, artıq duyduğun kəskin həyat dadının içindəki
gerçəklər barədə.....

Artıq bilirsen, xoş anlarda var olub, pis günləri pəncərə önündə
az - çay qaşıqları qədərində
xatırlamaq deyildir, yaşam
Üstünə heyva yarpaqları tökülmüş
hamar küçələr boyunca
Xoşbəxt gerçəklər barədə təsəvvürlər düzəltməkdir.....

Beləcə insan
- yaşamda
Qara nöqtələrlə birlikdə
bədbəxtlik kimi itib batır,
Qürubda itib yox olan boz ləkəyə çevrilir.....

Gözləri - dəhşət görsün deyə iki yerdən açılmış oyuq....
Zaman ötdükcə bunlar dərk edilir....
Və
Ürək titrəmir bir daha eşqə yoluxduran ağacların
sıxlığı arasında.....

.....Yağışda islanmış torpağın və don tutmuş sevginin
iztirabıdır bu
üreyimin alovu kül dolu su içində sönür
Bərbadlığı incə tellərlə
Bir birinə dəqiqliklə
bağlanmış həyat üstündə.....
Artıq ruhumun quyusunda
Bircə açıq rəng belə qalmayıb...